

В НАСТОЯЩАТА 628-А ГОДИНА ОТ НАШЕТО
ОБЕДИНЕНИЕ ЗАПИСВАМЕ ТУК, ЧЕ АРИША
БЕШЕ ИЗГОРЕНА ОТ ДРАКОН СЪГЛАСНО ДО-
ГОВОРА, СЛАГАШ КРАЙ НА СЕПАРАТИСТКОТО
ДВИЖЕНИЕ. ТЕЗИ, КОИТО ИЗБЯГАХА, ОЦЕЛЯ-
ХА, А ОНЕЗИ, КОИТО НЕ ПОЖЕЛАХА, ОСТАНА-
ХА ПОГРЕБАНИ В РУИНИТЕ Й.

ПУБЛИЧНО ОБЯВЛЕНИЕ 628.85,
ПРЕВЕДЕНО ОТ СЕРЕЛА НЕЙЛУЪРТ

ГЛАВА ПЪРВА

Революцията е странно... сладка.

Взiram се в по-големия си брат над очукана дървена маса в огромната оживена кухня в крепостта на Ариша и дървча бисквитата с мед, която той сложи в чинията ми. По дяволите, вкусна е! Много.

Може би е просто защото не съм яла от три дни, откакто едно не толкова митологическо същество ме прободe с отровно острие, което трябваше да ме убие. *Щеше* да ме убие, ако не беше Бренан, който не спира да се усмихва, докато аз дървча.

Това може да остане най-сюрреалистичното преживяване в съществуването ми. Бренан е жив. Венините, черни магьосници, които мислех, че съществуват само в приказките, са истински. Бренан е жив. Ариша не е рухнала, макар че я изгориха след Тиришкия бунт преди шест години. Бренан е жив! Имам нова десетсантиметрова рана на корема, но не умрях. Бренан... е... жив.

– Бисквитите са много вкусни, нали? – пита той и грабва една от подноса помежду ни. – Напомнят ми на онези, които правеше готвачката, когато живеехме в Калдир, помниш ли?

Гледам го и преглъщам.

Той е толкова... познат. И все пак изглежда по-различен, отколкото си спомням. Червеникавокафявите му къдрици са подстригани близо до главата,

Вместо да падат на челото, а в ъглите на лицето му няма остатъци от мекота. Вместо това сега виждам бръчици в ъгълчетата на очите му. Но тази усмивка? Тези очи? Наистина е той.

А единственото му условие, за да ме заведе при граконите ми? Да хапна нещо. О, типично за Бренан!

Но Терн никога не чака разрешение, което значи...

– *И аз мисля, че трябва да хатнеш нещо.* – Ниският му арогантен глас изпълва главата ми.

– *Да, да!* – отговарям аз с подобен тон и отново посягам умствено към Ангарна, докато една от жените, които работят в кухнята, забързано минава покрай нас и се усмихва за миг на Бренан.

Ангарна не отговаря, но аз усещам блещукащата нишка, която ни свързва, макар че вече не е златна като люспите ѝ. Не мога да си представя докрай гракончето – умът ми е още малко уморен. Ангарна пак спи и това не е никак чудно, след като изхаби цялата си енергия, за да спре времето. А след случилото се в Ресон навярно ще трябва да проспие цялата следваща седмица.

– Казала си не повече от две-три гуми. – Бренан накланя глава, както преди, когато се опитваше да разреши някой проблем. – Изглежда малко неестествено.

– Да ме гледаш как *я*м – това е неестествено – възразявам аз. Гласът ми още е леко грезгав.

– И какво от това? – Той свива рамене без капка срам, усмихва се широко и на бузата му се появява трапчинка – единственото момчешко, което е останало у него. – Преди няколко дни бях сигурен, че никога няма да те видя да правиш – ами, каквото и да било. – Той отхапва огромна хапка. Изглежда, апетитът му си е останал непроменен и това е странно утешително. – Между другото, няма нужда да ми благодариш за изцеляването. Број го като подарък за двайсет и първия ти рожден ден.

– Благодаря. – А, да. Наистина проспях рождения си ден. И съм сигурна, че легнала на леглото на ръба на смъртта, това е осигурило достатъчно грама за всички в този замък, тази къща или както там се нарича.

Братовчедът на Зейдън, Боди, влиза в кухнята. Облечен е с униформа, ръката му е в превръзка, а облакът от черни къдрици – подстриган неотдавна.

– Лейтенант-полковник Айсерей – казва Боди и подава на Бренан сгънато писмо. – Току-що пристигна от „Басгайт“. В случай че искате да отговорите, ездачът ще остане тук до вечерта. – Той ми се усмихва и аз отново оставам

поражена от приликата му със Зейдън – Боду е като негов по-мек двойник. Той кимва на брат ми, обръща се и излиза.

„Басгайт“? Още един ездач, който работи с тях? Колко такива има? Колко е голяма тази революция?

Умът ми изстрелва въпросите с бързина, непосилна за езика.

– Чакай! Ти си лейтенант-полковник? А кой е Айсерей? – питам аз. Да, защото несъмнено *това* е най-важният въпрос.

– По очевидни причини трябваше да променя името си. – Той поглежда към мен, разгъва писмото и разчупва син восъчен печат. – Освен това ще се учудиш колко бързо те повишават, когато всички по-старши умират един след друг – продължава той, прочита писмото, изругава и го пхва в джоба си. – Трябва да отида да се срещна със Съвета, но ти си дояж бисквитите. След половин час ще те чакам в коридора и ще те заведа при граконите ти. – Всички следи от трапчинката, от засмения ми по-голям брат са изчезнали и на тяхно място се е появил мъж, когото едва разпознавам, офицер, когото не познавам. Бренан прилича на чужд човек.

Без да чака отговора ми, той бутва назад стола си, който изстързва на пода, и с широка крачка излиза от кухнята.

Отпивам от млякото си и се взирам в празното място, което брат ми остави насреща ми. Столът му все още е дръпнат назад, сякаш всеки момент може да се върне на масата. Преглъщам последните трохи от бисквитата, заседнали в гърлото ми, и вдигам глава, твърдо решена никога повече да не седя и да чакам брат ми да се върне.

Ставам от масата и го следвам, излизам от кухнята, тръгвам по дългия коридор. Бренан сигурно е бързал, защото никъде не го виждам.

Килимът със сложни шарки приглушава стъпките ми по широкия коридор с висока арка. Стигам до... „Еха!“. Зашеметяващите, полирани двойни стълбища с перила с многобройни детайли се издигат на три – не, четири – етажа над мен.

Преди малко гледах единствено брат си и нищо друго не ме интересуваше, но сега направо зяпвам при архитектурата на това огромно пространство. Всяка площадка е малко настрана от долната, сякаш стълбището се катери по самата планина, в която е изваяна тази крепост. Утринната светлина нахлува през десетки прозорчета – единствената украса на пететажната стена над масивните двойни врати на входа на крепостта. Приличат на част от някакъв модел, но съм прекалено близо, за да го видя целия.

Няма никаква перспектива и в момента това прилича на метафора за целия ми живот.

Двама стражи наблюдават всяка моя стъпка, но не понечват да ме спрат, когато минавам покрай тях. Значи поне не съм затворничка.

Продължавам да вървя през главното фоайе на къщата и накрая долавям гласове от една стая от другата страна. Виждам две големи врати с пищна украса и едната е отворена. Приближавам се и незабавно разпознавам гласа на Бренан. Сърцето ми се свива от познатия тембър.

– Няма да се получи – отеква дълбокият глас на Бренан. – Чакаме следващото предложение.

Прекосявам масивното фоайе, без да поглеждам към двете разклонения, които сякаш са крила наляво и надясно. Това място е удивително. Наполовина дворец, наполовина дом и изцяло крепост. Дебелите каменни стени са го спасили от предполагаемата му гибел преди шест години. Чела съм, че в Райърсън Хаус никога не е прониквала чужда армия, дори при трите обсади, за които знам.

„Камъкът не гори“ – така ми каза Зейдън. Градът – сега превърнат в градче – мълчаливо и тайно се е строил наново години наред под носа на генерал Мелгрен. Реликвите, магическите знаци, белязали децата на екзекутираните офицери, предвождали бунта, някак си ги скриват от печата на Мелгрен, когато се събират на групи от трима или повече. Тогава той не може да види изхода от никоя битка, на която присъстват, така че не е могъл да „види“ как се организират за борба тук.

Някои аспекти на Райърсън Хаус, от лесно защитимата ѝ позиция на сграда, издълбана в скалата, до калдъръмените пътеки и подсилените със стомана двоици врати на входа, ми напомнят на „Басгайт“ – военния колеж, който стана мой дом, откакто изпратиха майка ми там като негов командващ генерал. Но с това приликите се изчерпват. На тези стени има действителни произведения на изкуството, а не само поставки с бюстове на герои от войните. Сигурна съм, че виждам автентичен поромиелски гоблен от другата страна на фоайето, където Боди и Иможден стоят пред отворената врата.

Иможден слага пръст на устните си и ми махва да застана на празното място между нея и Боди. Правя го и забелязвам, че докато аз съм си почивала, Иможден е боядисала полуобръснатата си коса в по-ярко розово. Очевидно се чувства комфортно тук. Боди също. Единствените признаци, че някой от тях е участвал в битка, са превръзката на счупената ръка на Боди и разцепената уста на Иможден.

– Някой трябва да изтъкне очевидното – заявява по-възрастен мъж с превръзка на окомото и орлов нос от края на маса, която минава по цялата дължина на стая, висока два етажа. Туфи оредяваща сива коса обръщат дълбоки бръчки, леко загоряла, загрубяла от вятъра кожа, увиснала около челюстите като на антилопа гну. Той се обляга назад и слага месестата си ръка на кръглия корем.

На масата спокойно могат да се поберат трийсет души, но има само петима от едната ѝ страна. Облечени са в черните грехи на ездаци и седят близо до вратата, под тъгъл, който изисква да се обърнат докрай, за да ни видят. Но те не се обръщат. Бренан крачи напред-назад пред масата, но и той не е под тъгъл, от който да ни види лесно.

Сърцето ми се качва в гърлото и аз осъзнавам, че ще ми трябва малко време, докато свикна да гледам Бренан жив. Той е съвсем същият, както си спомням, и все пак е различен. Ето го – жив и здрав и в момента забил яден поглед в една карта на Континента на дългата стена, толкова голяма, че може да ѝ съперничат само онази в стаята за разбор на бойни действия в „Басгайт“.

А пред тази карта, облегал едната си ръка на масивен стол и вперил поглед в масата и хората край нея, стои Зейдън.

Изглежда добре, въпреки че под златистокафявата кожа под очите му тъмнеят сенки от безсъние. Високите му полегати скули, тъмните очи, които обикновено се смекчават, когато срещнат моите, белегът, който разполовява веждата му и свършва под окомото му, спираловидната блещукаща реликва, която стига до челюстта му, и изваяните линии на устата, която познавам също толкова добре, колкото моята, го правят физически свършен за мен! Проклятие! И това е само лицето му. А тялото? Някак си успява да ми се хареса още повече, а начинът, по който го използва, когато ме вземе в прегръдките си...

„Не.“ Поклащам глава и си забранявам да мисля за това. Зейдън може да е невероятно привлекателен, мощен и ужасяващо смъртоносен – което не би трябвало да ме възбужда толкова, но фактът си е факт, – но не мога да разчитам на него да ми каже истината за... ами, за каквото и да било. А това боли, защото съм отчаяно влюбена в него. Колко съм жалка!

– И кое е това очевидно нещо, което трябва да изтъкнете, майор Ферис? – пита Зейдън. Тонът му е напълно, абсолютно отегчен.

– Това е среща на Съвета – прошенва ми Боди. – За гласуване е достатъчен кворум от петима, защото почти никога не се случва всичките седмина да са тук едновременно, а четири гласа са достатъчни за официално предложение.

Запомням тази информация, в случай че ми потрябва.

– Можем ли да слушаме?

– Съобщенията са открити за всеки, който иска да присъства – отговаря Иможден със същия тих глас, с който аз съм задала въпроса.

– И ние присъстваме... в коридора? – питам аз.

– Да – потвърждава тя без други обяснения.

– Трябва да се върнат – продължава Орловия нос. – В противен случай излагаме на риск всичко, което изграждаме тук. Ще дойдат патрули да ги търсят, а нямаме достатъчно ездаци...

– Трудно е да привлечаме хора на своя страна, когато се стремим да останем невидими – напомня му една гребна жена с блестяща черна коса като гарваново крило. Светлокафявата кожа в крайчетата на очите ѝ се набръчква, когато поглежда гневно към по-възрастния мъж.

– Хайде да не се отклоняваме от темата, Триса – казва Бренан и потърква носа си. Носът на баща ни. Приликата им е огромна, направо неестествена.

– Няма смисъл да увеличаваме числеността си, без да разполагаме с ковачница, за да ги снабдим с оръжия. – Гласът на Орловия нос се извисява над другите. – А ние все още нямаме светило, ако не сте забелязали.

– Докъде стигнахме с преговорите с виконт Текарус за неговото? – пита един едър мъж със спокоен, меко боботещ глас. Абаносовата му ръка погръпва гъстата сребърна брада.

Виконт Текарус? Това семейство не фигурира в архивите на Навара. Ние дори нямаме виконти в системата на аристокрацията си.

– Все още се стараем да постигнем дипломатическо решение – отвръща Бренан.

– Няма такова решение. Текарус не е забравил обидата, която му нанесе миналото лято. – Една по-стара жена с телосложение на бойна брадва приковава очи в Зейдън. Русата ѝ коса стига малко под квадратната ѝ алабастрова брадичка.

– Вече ти казах, че виконтът изобщо не смяташе да ни я дава – отговаря Зейдън. – Той само *събира* ценни неща. Не ги *разменя*.

– Е, добре, сега вече със сигурност няма да ги *размени* срещу нещо от нас! – отговаря остро тя и го поглежда втренчено. – Особено след като не искаш дори да *обмислиш* последното му предложение.

– Майната му на *предложението* му. – Гласът на Зейдън е спокоен, но в очите му проблясва нещо, което предизвиква всички на масата да възразят. И сякаш иска

да покаже на тези хора, че не заслужават времето му, заобикаля страничната облегалка на масивния фотьойл срещу тях, сяда, протяга дългите си крака и подпира ръце на кадифените странични облегалки, сякаш няма никакви грижи.

В стаята се въздиарява тишина, от която проумявам ситуацията. Съветът на тази революция уважава Зейдън също толкова, колкото хората в „Басгайт“. Не познавам нито един от другите ездачи освен Бренан, но съдя по мълчанието им и съм сигурна, че Зейдън е най-могъщият в стаята.

– *Засега* – напомня ми Терн с арогантност, която може да притежава само същество, живяло над сто години като един от най-страховитите бойни дракони на Континента. – *Кажете на човещите да те доведат в долината, когато свършат с политиката.*

– Много се надявам да има решение. Ако не можем да осигурим на ятата достатъчно оръжия, за да могат наистина да се сражават догодина, нещата ще станат толкова зле, че няма да можем дори да се надяваме да спрем настъплението на венините – отбелязва Сребърната брада. – И тогава всичко ще е било напразно.

Стомахът ми се свива. Една година? *Толкова* ли скоро ще загубим война, за която не знаех нищо преди няколко дни?

– Както казах, работя по дипломатическо решение за светилото. – Тонът на Бренан става по-остър. – Толкова се отклонихме от темата, че не съм сигурен дали това изобщо е същото заседание, което започнахме.

– Аз казвам да вземем светилото на „Басгайт“ – предлага Бойната брадва. – Щом сме на косъм да загубим тази война, нямаме друг избор.

Зейдън стрелва Бренан с поглед, който не мога да разтълкувам, и аз вдъшвам дълбоко, когато осъзнавам нещо: той навярно познава родния ми брат по-добре от мен.

И запази това, че Бренан е жив, в тайна от мен. О, запази много тайни, но точно с тази не мога да се примиря.

– *И какво щеше да направиш, ако ти беше казал?* – пита Терн.

– *Престани да вкарваш логика в емоционални аргументи.* – Скръствам ръце на гърдите си. Сърцето ми не позволява на ума да прости докрай на Зейдън.

– Това вече го обсъждахме – заявява Бренан и в гласа му прозвучава нотка на окончателност. – Ако вземем устройството за рафиниране на „Басгайт“, Навара няма да може да доставя достатъчно оръжия в базите си. Ако тези стени паднат, ще загинат безброй цивилни. Някой от вас иска ли да бъде отговорен за това?

